

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leodivm Ecclesiae Cathedralis

Rausinus, Stephanus

Namvrçi, 1639

Capvt Decimvm Octavvm. De Alberto Episcopo huius Priuilegij Authore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11818

CAPVT DECIMVM-OCTAVVM.

*De Alberto Episcopo huius Priuilegij
Authore.*

Obscurum iis esse tanti beneficij authorem, aut osci-
tantia, aut magna ingratitudinis est nota. Variant
sententijs inter se, dum quidam Albertum primum, alij
Albertum secundum in Philippina denotari existimant.
Non patiar errorem diuturniorem, nec vt iniurij dein-
ceps sint Sancto Alberto eius nominis primo Episcopo.
Ille equidem non potuit fuisse Priuilegij largitor. De
quo, eheu, sicut de Marcello puero, Augusti nepote
vates, Lachrymosum illud cecinisse videtur
*Ostendent tantum terris hunc fata, nec ultra
Esse sinent*

Inuenis erat viginti quinque annorum, nobilissimus,
Ducis Louaniensis (sic Historicus loquitur) filius, &
Ducis Lotharingia frater: idemque formosissimus, mo-
destissimus, doctissimus, & religiosissimus. Quot &
quam Heroicae virtutes? Clerus eum voce vnanimi in
Episcopum elegit, gratulante omni nobilitate, & popu-
lo applaudente. Solus Imperator Henricus obstitit, in-
truso Lothario quodam simoniaco. Vnde Sanctissimus
Princeps Romam prouocauit, quod, obsessis vbique iti-
neribus, famuli & vilis equisonis habitu perrexit, Pon-
tifici se obtulit, à quo humanissimè & paterno affectu
fuit exceptus: & coram eodem, purpuratisque Patribus
magna

magna cum facundia peroravit, electione statim confirmatâ, & galero Cardinalitio redimitus, annulo aureo & duabus magni precij Mitris (quarum altera Abbati Lobienfi, pro quo supplicauerat destinata) donatus, per diuerticula ignotus Belgium repetiit, & Archiepiscopo Coloniensi Commissariorum Apostolicorum vno, propter Henrici Imperatoris minas, consecrationem differente, ad alterum, Archiepiscopum nempe Rhemensem se contulit, à quo dignitate Sacerdotali, & Episcopali iuxtâ Apostolicam Commissionem fuit initiatus. Submissi tres nefarij percussores, & sensim exilij simulatione in amicitiam insinuati, specie deambulationis Rhemorum mænibus egressum non procul à porta vrbis, incautum & securum confoderunt anno 1191. in Nouembri. Corpus Sancti Martyris sericis inuolutum pannis, & Pontificalibus exornatum indumentis in Ecclesiam Rhemensem publico luctu delatum, plurimis mox claruit miraculis. Intruso & scelestissimis percussoribus non cessit impune. Et ipsi Imperatori de cæde à ficariis perpetratâ perdoluit: qui ideo in Ecclesia Cathedrali Leodiensi, duo altaria duoque beneficia perpetua fundavit, quorum rectores in hunc diem Capellani Imperiales nuncupantur. Quo notum fit, Alberto primo non posse iactitatum Priuilegium attribui, cum à confirmatione & consecratione nunquam Leodium introiuerit, nec in Hubertina Cathedra sederit: sed Lotharius Leodij vsque ad Diui nostri Alberti Martyrium egerit, lupus deuorans ouile. Et qui pro Ecclesiæ suæ defensione tot periculis expositus nullos effugit labores, & ad postremum parricidiali mucrone occubuit,

iura

iura eiusdem Ecclesiæ per illaudabilem Priuilegiorum profusionem non temerasset. Sancto Alberto cælis recepto, & Lothario primùm profugo, & dein breui miserimè mortuo, discordibus eligentium votis Simon Ducis Arduennæ filius, & Albertus de Cucke seu Cuckius competitors causam suam vtrîmque acturî Romam contendunt. Simonem Papa Cardinalem dixit, paucis ab inde diebus æris intemperie sublatum. Albertus Cuckius à competitore vacuus Leodiensi Ecclesiæ præest. Moritur interea Henricus Imperator anno Domini 1197. Friderico filio impubere relicto. Otto & Philippus vt supra fugessi, Principibus Electoribus in studia diuersa scissis, de diademate pluribus annis disceptarunt, Episcopo Alberto secundo Philippus partes velut aras & focos tuente. Constantiam an contumaciam dicam? hanc, vel illam pro fautorum affectu. Ottonem Nobili apparatu Leodium aduenientem, non solum non obuiis occurribus consalutauit, aut excepit; verùm etiam horrendo edicto ciuibus interdixit ne quid crudum aut coctum ipsi & Comitatu vanale proponerent. Quâ illiberali & inhumanâ edictione Rex offensus & coactus, in Germaniam retrocessit, certus vlcisci: & non multò post sibi præmetuens Episcopus multa celeritate Leodio egressus, in castrum Hoyense, subito fulmine penè extinctus, aliquibus ciuibus eponè pedes suos exanimatis, se recepit. Historia custos temporum, & morum vniuscuiusque Iudex spurcis coloribus illum depingit. Laicis Ecclesiam Collectis & Tributis grauantibus fauisse, nullum Episcoporum tot Priuilegia Ciuitati cõcessisse, quàm hunc, qui est author

D d.

ampliss.

amplissimorum Priuilegiorum à Philippo confirmato-
rum. Foedum enim uerò adfert Epitaphium ab anony-
mo Clerico compositum, quod non referrem (mortuo-
rum manes non laceffens, memor vnus legis duode-
cim tabularum, Defuncti iniuriâ non afficiuntor) nisi
occasione præsentis disputationis, quâ Author eiusmo-
di Priuilegiorum, falsò Regi Romano adscriptorum, in-
quiritur. Est autem tale, incultum pro inculto æuo.

*Hoc in sarcophago cunctorum dira vorago
Clauditur Albertus, Giezi dum vixit apertus.*

Vt non subeat mirari, cur occultato indigno authore
laborent Leodienses Regem aliquem in Priuilegiorum
parentem inuocare. Græcorum illorum exemplo, qui
speciosum improbi cuiusdam consilium non ab authore,
sed ab alio probo ciue voluerunt in concione proponi.
Nec est quod ad cæmentatas fictiones recurratur con-
torto orationis textu & sensu, quasi dum in Philippinâ
dicitur, quod Albertus ea Priuilegia concesserit, non
intelligatur primus dedisse & concessisse, sed antiquitus
data renouasse. In utrâque linguâ, vernaculâ & Latinâ,
enuntiatur clarè quod Albertus illa dederit: in claris nō
est locus coniecturæ. Et Scriptores apertè citra ambag-
em fatentur eum Authorem. Philippinæ verba sunt,
Ad fidelium nostrorum Leodiensium Ciuium quam
erga nos & Imperium habent fidem ac deuotionem re-
spicientes (vbi transcursim Fidei vocem annota, quæ
non est, nisi subditorum erga Imperium) Consuetudi-
nes, Libertates, & Iura vniuersa, quæ piæ memoriæ
Albertus Leodiensis Episcopus ipsis Ciuibus contulit,

sicut

sicut inferius notata sunt, plenè eis recognoscimus. Si Albertus Episcopus iura illic notata, è quorum numero est Talliam non debere, contulit, illa igitur ante eius collationem Ciues non habebant, iuxta vulgatam iuris regulam, Id quod iam nostrum est, amplius nostrum fieri non posse. Quantillum Philippina huic deferendum sit palàm nunc est. Episcopus Albertus infertorum Priuilegiorum immediatus author reprobatur, & parùm iis Legibus creditur, quarum authores repelluntur. Et Philippus qui confirmasse traditur, multas ante enumeratas exceptiones hoc in confirmationis articulo patitur. Scio quid tacitus secum ruminet & intra labia volutet obiector. Successores Cæsares & Romanorum Reges Philippinam & quod in ea continetur approbasse. Verùm per eam approbationem in forma communè præsertim factam, quod inualidum erat, non fuit conuvalidatum, quia Confirmatio nihil noui iuris tribuit. Tiberius quidem beneficia à superioribus concessa Principibus rata haberi instituit si eadem sequentes dedissent, quasi concedentium morte intermorerentur; Titus beneficentissimus, qui querebatur perdere diem quo nihil cuiquam præstitisset, præterita omnia priuilegia & beneficia prædecessorum sponte & non rogatus vno confirmauit edicto. Vtique quòd deceat beneficia Principum esse aterna: successoresque proinde longè facilius data confirmet, quàm de nouo donent. De fabulosis suis Diis cæca gentilitas concinebat, quod alij Cælites alterius Dei acta non modò non rescinderent, sed nec rescindere possent.